

Список використаних джерел:

1. Дистанційна освіта в сучасній освітній діяльності / Освітній портал [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.osvita.org.ua/articles/30.html/>. – Назва з екрана.
2. Долинський Є.В. Дистанційне навчання – одна з прогресивних форм підготовки фахівців / Є.В. Долинський // Теоретичні питання культури, освіти та виховання: Збірник наукових праць. Вип.42 / За заг. ред. проф. Матвієнко О.В. – К.: Вид. центр КНЛУ, 2010. – С. 202-207.
3. Про Національну стратегію розвитку освіти в Україні на період до 2021 року [Електронний ресурс] : Указ Президента України від 25.06.2013 № 344/2013. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/344/2013>. – Назва з екрана.
4. Осадчий В.В. Сучасні тенденції використання інформаційних технологій у навчальному процесі вищої педагогічної школи / В.В. Осадчий // Педагогічний процес: теорія і практика : Збірник наук. праць. – К. : Видавництво П/П «ЕКМО», 2009. – Вип. 2. – С.190-207.

Карась Алла Володимирівна

старший викладач кафедри мовної підготовки ДБТУ

e-mail: allakaras1960@gmail.com

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ПИСЕМНОСТІ ТА МОВИ У ПРОСТОРИ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

Безперечно, мова – це найважливіший засіб спілкування і пізнання, один із ключових факторів незалежності країни. Невипадково, щороку 9 листопада Україна відзначає День української писемності та мови. Це свято було встановлено указом Президента України 6 листопада 1997 року. Зазвичай у цей день вшановують пам'ять Преподобного Нестора-Літописця, послідовника творців слов'янської писемності Кирила і Мефодія. Прикметно, що в цей день відзначають найкращих популяризаторів українського слова та проводять Всеукраїнський радіодиктант національної єдності, до якого приєднуються навіть українці, які живуть за кордоном.

Упродовж століть наша мова зазнавала суттєвих утисків і заборон з боку різних держав. Нині українська мова має державний статус. В ній Шевченкова,

Лесіна і Франкова душа, необхідно дорожити українською мовою, рідна мова – основа життя.

Солов'їною мовою розмовляли наші діди та прадіди, а матері та бабусі співали колискові. Наш народ сміявся і плакав рідною мовою.

Щорічно до цього свята в університеті проводимо відкриття Міжнародних конкурсів знавців української мови і літератури імені Т.Г. Шевченка та Петра Яцика, які проходять за підтримки Міністерства освіти та науки України.

Рідну мову потрібно оберігати як своє майбутнє, як безсмертя українського духу, її рятівну, цілющу силу. Античні мудреці казали: « Говори – і я тебе побачу». Я думаю, якими побачить українців світ – залежить від самих українців.

День української писемності сьогодні неможливо відокремити від національно-визвольних змагань у нашій країні.

Мрія кожної людини – жити в мирний час, але, на жаль, в усі часи ми відчуваємо за собою холодний подих війни. Завжди є люди, які вважають, що вирішення конфліктів шляхом убивства – це цілком правильне рішення. І, як ми бачимо, 21 століття не стало виключенням. Раніше, коли слухаєш розповіді очевидця подій Другої світової війни, ти, звісно, відчуваєш весь жах, людський біль, сум, втрати близьких людей, але усвідомити весь масштаб війни ти не можеш. Але тепер, коли ми самі стали очевидцями кривавої, страшної війни за нашу країну, за наш народ, ми, як ніхто інші, розуміємо що ж таке війна.

Війна - це страшне випробування в житті кожного, хто спіткнувся з цим лихом сьогодення. Під час війни яскраво проявляються риси характеру особистості: дехто з нас здатні до вершинних злетів духу, дехто опускається до негідних низьких вчинків. Художників, поетів, письменників, митців завжди хвилювала тема поведінки людини на війні, яку вони розкривали в своїх творах.

Тема війни є однією з домінуючих в літературі, про війну українськими письменниками сказано і написано дуже багато. І це зрозуміло: вся історія

нашого народу пов'язана з постійною загрозою іноземного вторгнення, з необхідністю відстоювання своєї свободи і незалежності. З українських історичних дум і пісень, поетичних і прозових творів про Другу світову війну ми дізнаємося про подвиги наших дідів і прадідів, завдяки їм краще усвідомлюємо, які страждання приносить людству війна.

Слід звернути увагу на те, що війна стала великою, як життя, як смерть. Воює все людство. Ніби земна куля влетіла в якусь криваву божевільну туманність. Війна стала життям людства. І тема війни, отже, на довгі роки буде основною темою мистецтва...

Одну з найбільших трагедій нашого життя – Другу світову війну – не зміг замовчати жоден письменник, особливо ті, хто був на фронті, чиє дитинство опалила війна.

Особливої актуальності набуває тематика і проблематика творів, які перетинаються з тим, що зараз відбувається в Україні : «Україна поруйнована, як ні одна країна в світі. Поруйновані всі міста, шляхи, розорила війна народне господарство, понищила людей...» [1, с. 45] За наших часів, ми бачимо страшну реальність як у часи Другої світової війни, тільки замість Німеччини загарбницьку війну веде малоросія : наша Ненька страждає від ран,поневічених війною- це Буча, Ірпінь, Харків, Ізюм...Не можу не згадати про свій біль, батьківську хату, яка знищена загарбниками в селищі Руська Лозова.

Українські міста і села палають у вогні, перетворюються на руїни. Народ переживає трагедію, коли наші війська змушені були тимчасово відступити. За таких обставин, почалася довга окупація, яка спричинила партизанську боротьбу в Харківській області, де за допомоги підрозділів тероборони і Кракена звільняють окуповані території.

Війна прийшла на нашу Неньку,
Прийшла підступно, як все зло.
Прийшла від «брата», від «сусіда»,
Якому в злиднях всеодно.

І криком закричала Ненька,
Страждали Буча і Ірпінь.

Прохала помочі, волала,
Звала до захисту синів!

І встали діти України,
Забули всі свої діла.
Женуть синів собачих звідси,
Звільняючи усі міста.

Зметуть з землі, очистять Неньку,
Загонять нечисть у яри.
А наша мила буде квітнуть
Гарнішою, ніж до війни.

Цьогоріч до дня української писемності, до відкриття конкурсів імені Т.Г.Шевченка та Петра Яцика студентство університету готує повідомлення і презентацію на тему національно-визвольних змагань.

Невипадково, що пізнання світу через національне слово надзвичайно важливе. Рідною мовою потрібно пишатися, прославляти її, берегти як чисту джерельну воду.

Ми хочемо бути багатомовними та багатознаючими, хочемо належати людству. Хочемо бути в його розумі не мертвою, а сяючою клітиною, а для цього маємо засвітитися любов'ю до рідної мови.

Заснування Дня української писемності та мови – це тільки проголошення нашої благородної мети. Це настанова нам, українцям, шанувати рідне слово, любити рідну мову, знати й поважати свою історію та культуру.

Список використаних джерел:

1. Довженко О. Вибрані твори / Передм. А. Гуляка / О. Довженко. – К., 2004.
2. Кравцова Н. Моя мова калинова // Українська мова і література в школі. - 2005. -№5.
3. Мерчанська Є.І. Свято писемності й української мови: 21 лютого - День рідної мови -2002. -№ 4.